

NOORDERLICHT

Nederlandse Vereniging in Finland
jaargang 20, nummer 1, maart 2014

COLOFON

Nederlandse Vereniging in Finland

jaargang 20, nummer 1, maart 2014

Bestuur Vereniging

Voorzitter

Jos Helmich (044 - 331 7766)

voorzitter@nederlandsevereniging.fi

Penningmeester

Arie Oudman (050 - 590 3706)

penningmeester@nederlandsevereniging.fi

Secretaris

Onno de Bruijn (040 - 070 3723)

Kotkantie 1, huone 1412A

FI-90250 Oulu

secretariaat@nederlandsevereniging.fi

Nieuwe leden kunnen zich aanmelden bij het secretariaat.

Noorderlicht

Hoofdredacteur

Michel de Ruyter

040-7676428

Stuur kopij naar

noorderlicht@nederlandsevereniging.fi

Graficus

Dave Bekkema (lay-out)

Arno Enzerink (ontwerp, omslagfoto)

Vaste schrijvers

Peter Starmans

Arnold Pieterse

Jos Helmich

Bart Braafhart

Marketta Hoogesteger

Ledenwerving en sponsors

Frank van Nunen

informatie@nederlandsevereniging.fi

Contributie per jaar

10 € proeflidmaatschap voor jongeren

24 € per persoon

36 € per familie

Bank

Nordea - Senaatintori

Rekeningnummer: 200138-476383

IBAN: FI 8320 0138 0047 6383

SWIFT: NDEAFIHH

Internetredactie

Jos Helmich - Hoofdredacteur

Peter Starmans - Lid

Algemene hulp

admin@nederlandsevereniging.fi

REDACTIONEEL

Beste lezer,

Het was bij deze editie voor het eerst dat ik écht hoofdredacteur(tje) moest spelen. Iets waar ik voor het accepteren van deze functie een beetje bevreesd voor was, want, om eerlijk te zijn, heb ik niet veel zin in het continu afwegen van belangen, mensen teleurstellen en diverse keren moeten uitleggen waarom wél en waarom niet. Kortom, ik ben geen leidinggevende maar een redacteur/vertaler. Uiteindelijk moet het toch gebeuren en ik zeur verder niet, het hoort erbij, en laten we wel zijn, het is maar eens in de drie maanden. Afijn, het ging dit keer niet zonder slag of stoot, maar ik denk dat 'iedereen' uiteindelijk met deze versie door één bocht kan. We zijn het met de redactie eens

geworden dat sommige stukken voortaan korter kunnen, en we zijn blij met externe bijdragen, zoals in dit Noorderlicht. Ik laat de inhoud verder aan jullie over. En o ja, we hebben een nieuwe vormgever, Dave Bekkema, maar die stelt zich volgende keer wel voor – want geen plek meer. Welkom Dave!

Lentegroet,

Michel

I N H O U D

Redactioneel	3
Van de voorzitter	4
Carnaval en vasten	6
Een bezoek aan het Pentala eiland	7
Nieuw paspoort	11
Kärsämäki-evenementen	12
Nieuws van de ambassade	14
Geroepen om te dienen	16
2000 kilometer op de bakfiets	20
Mijn laatste Noorderlicht	22

H O O F D S P O N S O R S

BB&L
 CAR RENTAL
 Rijnlanderweg 774
 2132 NM Hoofddorp
 Nederland

holland

home

Dit wordt dan mijn laatste artikel voor het Noorderlicht. Een blad waar ik vanaf het begin een zwak voor heb gehad. In het eerste jaar, toen ik nog gewoon algemeen bestuurslid was, stonden er al dingen in die mijn belangstelling wekte. Ik denk dat dit nog steeds zo is. We hebben de goede dingen weten behouden en een groot aantal vernieuwingen doorgevoerd. Dat heet vooruitgang en zo hoort het ook. Ik zal daarom enigszins teleurgesteld in mijn opvolgers zijn indien ze niet innoveren en vernieuwen.

Ik wil deze laatste column even gebruiken om mijn dank uit te spreken aan de vele mensen met wie ik de afgelopen jaren heb mogen samenwerken. Dit brengt altijd het risico met zich mee dat ik iemand vergeet, maar toch, laat ik een poging wagen.

Waar te beginnen? Nou eerst maar bij het Noorderlicht. Mijn dank aan Peter Starmans die niet alleen jaren voorzitter is geweest van deze vereniging, maar diverse boeken geschreven heeft over Fins-Nederlandse relaties en elke keer weer een bijdrage levert aan het Noorderlicht. Ook dank aan zijn kompaan Arnold Pieterse die net als hij een veelschrijver is. Dank aan Wierd Folkertsma die lange tijd de illustraties heeft verzorgd voor het Noorderlicht en Adriaan Perrels voor zijn welbespraakte en weloverwogen stukjes, alsmede zijn medewerking aan een boek, penningmeester- en vicevoorzitterschap.

Dank aan Siert Wierenga die nu net getrouwd is met een leuke Française en zijn proefschrift heeft afgerond na zijn jaren als hoofdredacteur. Dank aan Arno Enzerink die vele jaren de lay-out van het Noorderlicht heeft verzorgd.

Ik heb het zelf ook lange tijd gedaan en hoewel niet zo professioneel als hij, weet ik dat het toch tijd en energie vergt om dat elke keer weer te doen. Ik hoop dat Arno en Kaisa veel geluk hebben met hun nieuwe leven op de Filipijnen. Dank aan Marketta Hoogesteger, Bart Braafhart voor hun bijdragen. Het zijn mensen zoals jullie die het blad levend houden. Dank aan Michel de Ruyter voor het overnemen van het Noorderlicht toen Siert ermee stopte. We weten inmiddels dat het in goede handen is.

Mijn dank ook aan de ex-voorzitters Stephan Vermeulen, Klaas van der Veen, Arie Oudman, en Henriette van der Woude met wie ik in verschillende functies heb mogen samenwerken. Het was Stephan Vermeulen die me vroeg in het bestuur te gaan zitten. Hij ging zelf toen als voorzitter weg om plaats te maken voor Klaas van der Veen. Klaas was een goede enthousiaste voorzitter, die helaas door werkomstandigheden na een jaar naar Polen/Oekraïne vertrok. Ook heb ik goede herinneringen aan Bas Nieuwenhuis en Iris Hilgersom die toen ook lid van het bestuur waren.

Ik heb veel met Arie en Henriette gewerkt binnen het bestuur, en met Stephan Vermeulen in het kader van de internetredactie. Ook wil ik Guido Nuijten niet vergeten die jarenlang penningmeester is geweest. Verder dank aan Ramon Dibbets, Stephan Rook, Adriaan Perrels en Arie Oudman voor hun penningmeesterschap. Het is elk jaar weer aanpoten om de boeken aan de kascommissie te overleggen, maar het lukt op een of andere manier toch wel. Hoewel zulke dingen niet altijd soepeltjes gaan hebben ze toch allen mijn waardering voor het werk en de tijd die ze in de vereniging gestoken hebben en voor de dingen die we samen bereikt hebben.

Dank aan Sandra van der Veen die als bestuurslid de regionalisering van de vereniging in gang heeft gezet. Sinds zij secretaris is geweest wordt deze post traditiegetrouw in Oulu vervuld. Marina Nijhuis heeft de post jaren bekleed (alsmede is ze columnist van het Noorderlicht geweest) en nu Onno de Bruijn. Dank aan de mensen uit Oulu voor hun continue inzet. Dank ook aan Johan Plomp, die toen hij van Oulu naar Tampere verhuisde een gangmaker in Tampere is geweest. In de laatste 10 jaar is Oulu een vaste spil binnen de vereniging geweest. Ik hoop dat dit zo blijft.

Tevens dank aan Maaïke Beenen die eerst als contactpersoon in Jyväskylä en later in het bestuur als regiocoördinator actief is geweest. Dank ook aan Jelmer Elzinga (nu ook bestuurslid) en Joanneke Reudler-Talsma (alsmede Hans Verasdonck) die de vlag in Jyväskylä hebben overgenomen nadat Maaïke vertrok. Verder ben ik blij dat Jelmer de website over wil nemen, zodat mijn opvolging ook daar gegarandeerd is. Continuïteit is belangrijk voor de vereniging. Het is nooit zo dat een persoon zo belangrijk is dat hij/zij niet vervangen kan worden. Daar ben ik blij om. Het zou niet goed zijn als het anders was.

Dank aan Hans Krause voor zijn kerstvieringen en alle anonieme zwarte pietten en sinterklazen die zich elk jaar weer inzetten voor de vereniging. Het mag niet altijd duidelijk zijn, maar dat is toch waar de vereniging uiteindelijk op drijft.

Dank ook aan ambassadeur Swartouw, zijn voorgangers en de personeelsleden van de ambassade, die ons vaak uit de brand hebben geholpen. Dank voor hun continue steun aan de Nederlandse gemeenschap in Finland. Het betekent echt veel voor ons.

Dan wil ik als laatste de leden van het huidige bestuur bedanken voor hun solidariteit en inzet in het afgelopen jaar. We hebben organisatorisch een extra moeilijk jaar gehad vanwege de inhuldiging. Dank aan alle mensen die op hun post bleven en daaraan hebben meegewerkt.

Dan trek ik me nu terug in de relatieve rust van Forssa en laat het aan u over om Machiel Bemers (hoofd Oranjecomité), Michel de Ruyter (hoofdredacteur Noorderlicht) en Michael Boelen (aankomend voorzitter) uit elkaar te houden. Met zulke bijna gelijke voornamen zal dat soms best moeilijk zijn. Welkom bij de poffertjes als u een keer in de buurt bent.

Tot ziens,

Jos Helmich

De laatste acht jaren in Nederland wonden we in Lelystad, een stad die in de nieuwe polder was gebouwd. Toen was men nog ijverig aan het bouwen, alle mensen waren jong en zelfs alle bomen waren jong, want een paar tientallen jaren geleden was daar overal nog water. De bevolking was een echte mengmoes, want er kwamen mensen van elke kant. In elke wijk waren er kleine scholen, wat ik heel leuk vond. We zijn erg oecumenisch ingericht, en toen onze Tom zich op een protestantse school niet op zijn gemak voelde, hebben we hem op een katholieke school gedaan. Bij de katholieke school werd ook carnaval gevierd, al was het bescheidener dan in het zuiden van Nederland.

Ik heb me toen pas gerealiseerd dat het Finse "laskiainen" een carnaval is, het uitbundig feest vieren voordat de vastentijd begint. Dat men het hier anders heeft gevierd dan in Nederland komt door de natuur. In Finland heb je praktisch altijd sneeuw bij "laskiainen". Hellingen zijn overal, zodat lekker sleeën heel gemakkelijk is. Verkleeden zou erg moeilijk zijn in de kou. Wat men bij "laskiainen" eet zijn wel dingen die men in de vastentijd niet mocht eten. Men eet erwtensoep met veel vlees, en "laskiaispulla" als toetje. Tegenwoordig hebben die "pulla's" bijna altijd slagroom en jam, maar in mijn jeugd was het slagroom en amandelspijs. Toen at men ze met warme melk, wat ik trouwens heel verschrikkelijk vond. Tegenwoordig maak ik "laskiaispulla's" met én jam én amandelspijs, maar absoluut niet met warme melk.

Ik had gedacht dat het woord "laskiainen" van sleeën afkomstig is, "laskea mäkeä". Pas later heb ik gehoord dat het van "laskeutua" komt, dalen tot het vasten. Vroeger toen Fin-

land nog katholiek was, had men bij "laskiainen" echt gedaald tot vasten. Toen Finland later luthers, dus protestants werd, heeft men het vasten weggelaten maar laskiainen is gebleven. Tegenwoordig wordt het vasten weer populair, wat ik heel goed vind.

Maar naast het eerst katholieke en later lutherse Finland is er in het oosten van het land een orthodoxe minderheid geweest, die na de Tweede Wereldoorlog verspreid werd over heel Finland. Ook deze mensen hadden gevast, en doen het vaak nog. Met vlees eten stoppen ze al twee weken vóór laskiainen, en het vasten wordt steeds heviger, totdat het bij Pasen na de nachtmis stopt.

Het paasvasten duurt veertig dagen. Ik denk dat een ritme van vasten en feesten heel goed is, zowel lichamelijk als geestelijk, en in die tijd die men al honderden jaren gewend is in de omgeving waar men woont. Ik heb het ook al meer dan twintig jaar gedaan, maar dan op mijn eigen manier. Ik heb dingen weggelaten waarvan ik te gauw afhankelijk werd. Op het ogenblik is dat chocolade, gebak en zelfgemaakte wijn. Koffie drink ik zo weinig, een paar koppen per week, dat ik dat niet meer meetel. Het is niet veel, maar de gevolgen zijn toch heel groot, lichamelijk en geestelijk.

En als ik dan met Pasen weer wijn drink en chocolade eet, voel ik me toch wel lekker.

Marketta Hoogesteger

In het jubileumboek ter gelegenheid van het 90-jarig bestaan van de Vereniging Nederland-Finland (Aviisi 2013-4) heb ik, samen met Rune Frants en Evert Schut, een hoofdstuk geschreven over de Nederlandse ambulance naar Finland in 1940. Het personeel van deze ambulance, misschien kan beter gezegd worden mobiel ziekenhuis, bestond uit Nederlandse artsen en verpleegkundigen die in Finland oorlogsgewonden hebben geopereerd en verzorgd in de periode 1 april - 16 juli 1940.

Omdat de groep, door het uitbreken van de oorlog in Nederland in mei 1940, niet meer kon terugreizen zonder speciale Duitse reisdocumenten, hebben de meesten van hen na 16 juli anderhalve maand doorgebracht in twee huizen op het eiland Pentala. Dit eiland in de gemeente Espoo, bij de ingang van de Espoonlahti, ligt hemelsbreed ongeveer 15 km van het centrum van Helsinki. Pas op 5 september 1940 was het zover dat de leden van de ambulance naar Nederland konden terugreizen.

We weten niet waarom juist voor deze verblijfplaats is gekozen om op de Duitse documenten te wachten. Omdat een geregelde pendeldienst met het vaste land nodig was, bijvoorbeeld voor het inslaan van levensmiddelen, lijkt het op het eerste gezicht niet de meest praktische oplossing. Maar de kosten zullen wel een rol hebben gespeeld en bovendien was het eiland, na de zware tijd die het team had doorgemaakt in twee tijdelijke ziekenhuizen in Vierumäki en Helsinki, een waar vakantieparadijs. Bij de huizen was een sauna, er kon worden gezwommen, gevist, geroeid en genoten van een schitterende omgeving. Het gedicht dat de verpleegster Gon Honig heeft geschreven en dat ik heb gevonden in het archief van de verpleegster en latere journaliste Nel Slis, geeft

heel treffend de dagelijkse bezigheden weer van het ambulance team op Pentala:

1. *Hier heb je nu de ambulance op 't Pentala Saari
Wij brengen onze tijd hier door met gym, dans
en soort larie
Wij wachten op de visa en wij wikken onze kans
Voor 't al of niet terugreizen van de Holland-
sche ambulance*
2. *De Leider zwaargebukt onder de vele zorgen
Denkt, wat eten wij vandaag, en wat eten wij
morgen
Hij schrijft en regelt en geef critiek, kan goed de
Jenka dansen
En vaak weerklinkt zijn stem! Verzamelen! Voor
de heele ambulance*
3. *En Zr. Scheers kookt, bakt en braait de heerlijk-
ste gerechten
Dan heb je Ton die trapt en naait en ruzie's wil
beslechten
Dan komt die Raay, die gymt, duikt, springt, ge-
lijk een aaltje
En Rhee niet te vergeten, die zingt als een
nachttegaaltje*
4. *Maquelin die bijspringt waar het kan en vaak
wijze raad geeft
Dan Vries die zegt ik overhoor, omdat zij niet
geleerd heeft
Dan Peet die blauw uit het water komt, en vlot
begint te vloeken
En Pennings die in 4/4 maat weinig succes kan
boeken*

5. *Arendje die naar Helsinki 't liefst haar slaapzak mee zou sjouwen*
En Hartog die trouw klokke 6 't ontbijt al zit te vrouwen
Als een echte Fin springt Mesdag rond, spreekt Zweedsch, guddag, bra, bra, bra
En vangt de visch, in het gros, met Tine Burma-nia
6. *En Nel en Bub, die eensgezind elkaar steeds standjes geven*
En Smit, die met engelengeduld daar tussen moet leven
Henk, die met zeep en sigaret weer fijn een bad gaat pakken
En Slis, die met hautaine blik neerkijkt op al die zakken
7. *Daar heb je Kent, die rustig stil haar jumpers zit te breien*
De Oranens, die waar het kan, met elkaar zitten te vrijen
En Tedje die een buikje kweekt in plaats van te Urheilen
En Wiegman die aan het bootje prutst en denkt dat hij kan zeilen
8. *Tot slot nog Huls, die als valsch geld getrouw weer tot ons terugkeert*
Van de afwezigen geen kwaad, die zijn geëva-cueerd
Nu ik, Ha, denkt een iedereen, nu komen onze kansen
Maar 'k neem jullie 't woord wel uit de mond
Ik ben de dikste van de Ambulance

Gon Honig

Ook omdat we van Maisa van der Kolk foto's hadden mogen scannen die haar vader, de chirurg Jan Schepel, in augustus 1940 tijdens een bezoek aan het Pentala eiland heeft gemaakt, en die we hebben gebruikt voor het

hoofdstuk in het jubileumboek, werd ik toch wel erg nieuwsgierig om zelf eens op het eiland te gaan kijken. Maar hoe daar te komen? Op de kaart zag ik dat het eiland heel dicht bij de kust ligt van het Porkkala schiereiland in de gemeente Kirkkonummi. Met de auto heb ik in mei vorig jaar een keer geprobeerd daar te komen. Maar in dat gedeelte van het Porkkala gebied zijn alleen smalle zandwegen en de kust tegenover het eiland bestaat uit aaneengesloten particuliere terreinen met zomerhuizen. Veel van het Pentala eiland was daarvandaan niet te zien. Al snel begon het mij duidelijk te worden dat dit deel van het Porkkala gebied in 1940 min of meer onbewoond moet zijn geweest en dat toentertijd Pentala waarschijnlijk alleen bevoorrad werd vanuit het verder afgelegen Espoo of Helsinki.

Op het internet las ik dat het eiland een populaire aanlegplaats is voor particuliere plezierboten. Maar ik heb zelf geen boot en had de moed al opgegeven om er ooit een keer voet aan wal te zetten. Tot heel toevallig mijn oog viel op een aankondiging op het internet dat het museum van Espoo (*Espoon kaupunginmu-seo*) vorig jaar in het weekend van 16, 17 en 18 augustus een speciaal programma op Pentala zou organiseren. Deze saaristopäivät zijn een voorbereiding op de opening van een museum (*saaristomuseo*), over een paar jaar, op Pentala (de oude huizen op het eiland zullen een onderdeel worden van het museum). En wat bleek, tijdens deze saaristopäivät werd een regelmatige bootverbinding onderhouden tussen het eiland en verschillende jachthavens op het vasteland.

Omdat ik een bericht zag op de website van het museum waarin gevraagd werd om oude foto's en verhalen/anedkotes die betrekking hebben op Pentala, heb ik contact opgenomen met de directeur van het museum, Timo Tuomi. Hij bleek niets te weten van de Nederlandse

ambulance, maar was wel heel erg geïnteresseerd, en stelde een ontmoeting voor op het Pentala eiland op zaterdag 17 augustus.

Zo gezegd, zo gedaan. Op 17 augustus vorig jaar ben ik met Marjatta en twee Finse familieleden met een klein type rondvaartboot, die in dit weekend een geregelde dienst onderhield vanuit de jachthaven van Soukka in Espoo, naar het eiland overgevaren. Dit tochtje duurde ongeveer 20 minuten.

Na aankomst konden we al snel de twee huizen vinden waar de leden van de ambulance in 1940 hebben vertoefd. Het ene huis, waar een visser had gewoond, werd gerestaureerd, maar het was open voor het publiek. Wat heel bijzonder is, het huis is al gebouwd in de achttiende eeuw. De muren waren opgesierd met heel bijzonder behangpapier, wat toch een luxe lijkt voor een huis van een visser.

Het oude woonhuis van een visser dat dateert uit de achttiende eeuw. Dit is in een van de twee huizen waarin leden van de Nederlandse ambulance hebben gewoond tijdens hun verblijf op het Pentala eiland in 1940.

Op de voorgrond het kalastamökki en op de achtergrond het oude woonhuis van een visser waarin leden van de Nederlandse ambulance hebben gewoond in 1940.

Woonkamer in vissershuis.

Kamer in vissershuis.

Het andere huis, de Rosengård, dat in 1940 ook is gefotografeerd door de vader van Maisa, zag er wat vervallen uit. Maar ons werd verteld dat het in de nabije toekomst ook zal worden gerestaureerd. Op de kaart is het vissershuis nummer 1 en de Rosengård nummer 3. Het kalastajamökki (vissershutje), dat op een andere foto staat van Maisa's vader, heeft op de kaart nummer 2.

Kaart met de bezienswaardigheden op het Pentala eiland.

Het kalastajamökki in 1940.

Een aantal leden van de Nederlandse ambulance op het Pentala eiland in augustus 1940. Helemaal links Rauha Salonen, waarmee de Nederlandse chirurg Jan Schepel in juni 1940 is getrouwd.

Het huis Rosengård, een van de twee huizen waarin leden van de Nederlandse ambulance in 1940 hebben gewoond.

In het restaurant van een zeilvereniging (*purjehduspaviljonki Paven*), dat in een honderd jaar oud huis is gevestigd (op de kaart nummer 9) en vanwaar er een prachtig uitzicht is op de zee en naburige eilanden, hebben we vervolgens genoten van een bord zalmsoep en een glas wijn. Het is een heel mooi gebied voor watersporters en, in vergelijking met Nederland, verre van druk.

Het huis Rosengård in 1940.

Het restaurant Pavel op het Pentala eiland.

De situatie lijkt dus in 73 jaar weinig te zijn veranderd. Ook het vissershutje bestaat nog. Het was toch wel een heel speciale ervaring om met eigen ogen te zien waar het ambulance team heeft gebivakkeerd. Het lijkt niet erg waarschijnlijk dat ooit iemand van de groep terug geweest is op het Pentala eiland.

Vervolgens heb ik achter het huis Rosengård, veilig onder een tentzeil omdat het inmiddels was gaan regenen, uitgebreid kunnen spreken met Timo Tuomi en twee van zijn medewerkers. Zij vonden het toch heel vreemd dat de aanwezigheid van dit grote aantal Nederlanders op het eiland in de zomer van 1940, waaronder 23 jonge vrouwen, zo maar in de vergetelheid lijkt te zijn geraakt.

De museumleiding vroeg mij om aan het secretariaat van de Vereniging Nederland-Finland door te geven dat zij graag voor hun bibliotheek een exemplaar van het jubileumboek willen aanschaffen. Eventueel zal in het toekomstige *saaristomuseo* aandacht worden besteed aan het verblijf van de Nederlandse ambulance op Pentala.

Ik wil iedereen aanraden eens een kijkje te gaan nemen op het Pentala eiland wanneer, over een paar jaar, het *saaristomuseo* is geopend. Er zal in de toekomst ook een vaste bootverbinding worden onderhouden met het vasteland.

Arnold Pieterse

NIEUW PASPOORT

Eind november 2013 kocht ik - volgens de regels - een nieuw paspoort...

Dat had ik niet moeten doen.

Na 10 e-mails met de Finse maistraatti en de Nederlandse ambassade (beide in Helsinki) bleken diverse op de website van ons aller ambassade gepubliceerde regels namelijk waardeloos.

Nog waardelozer werd het toen bleek dat er (aanvankelijk per 1 januari 2014, maar inmiddels is dat 9 maart 2014 geworden?) geen vingerafdrukken meer nodig zijn om een ID-kaart aan te vragen én dat een paspoort voortaan 10 jaar geldig is. Dus over 5 jaar mag ik weer naar

Helsinki...om een pas aan te vragen die vervolgens, net als mijn huidige in november 2013 ontvangen pas, door de Nederlandse ambassadeur in Berlijn wordt afgegeven. En dan te bedenken dat op 1 km van mijn onderkomen in Salla in het politiebureau ook zo'n vingerafdrukafnameapparaatje staat!!!

De Sallanezen die daar een Fins paspoort aanvragen kunnen na circa een week een paars boekje afhalen dat nota bene ontworpen is door een Nederlandse designer (als je de bladzijden snel door'flappert' zie je een dravend rendier) en, net als het Nederlandse boekje, gedrukt wordt in Haarlem, in Nederland dus...

De moraal van dit verhaal mag de lezer, zoals altijd, zelf invullen.

O ja, ik verhuur tegenwoordig ook stepsleetjes, het nieuwe model, de KickSpark.

Bart

KÄRSÄMÄKI-EVENEMENTEN

Op 15 mei 2014 zal in de Frosterusschool van Kärsämäki om 18.00 uur de eerste uitvoering plaatsvinden van de Kärsämäki-symfonie van de bekende Finse componist Uljas Pulkkinen. De uitvoering zal staan onder de leiding van dirigent Tapio von Böhm, met de medewerking van de mezzosopraan Virpi Räisänen en het symfonieorkest van de stad Oulu.

Zou dit misschien een idee voor de regio Oulu van de NViF zijn, door deelname eraan mee te doen of er iets tesamen omheen te bouwen? Ik heb begrepen, dat de regio's graag actief willen zijn en zo een steviger band wil opbouwen tussen de Nederlanders en hun naaste omgeving in de regio, in dit eventuele geval wellicht rond en ten zuiden van Oulu. Zo'n kans mag eigenlijk niet gemist worden.

Maar goed, eerst kort over het hoe en wat.

Eind mei 2012 werd er in Kärsämäki een echte Hollandse miniatuurmolen in werking gesteld. Toen werden er ook vele ballonnen de lucht ingestuurd met een kleine boodschap van welkom bij de emeritus dominee van Kärsämäki, Jorma Niinikoski. Maar waarom die luchtballonnen? Vlak na de geboorte van prinses Beatrix eind januari 1938 werden door de St. Ursulaschool in Roermond tientallen ballonnen met een Nederlandse groet en de boodschap van de geboorte van de kroonprinses der Nederlanden eraan losgelaten. Twee ballonnen nu daarvan (die van de zusjes Mia en Greta) kwamen in Midden-Finland, in Kärsämäki terecht en werden daar ook met bericht en al gevonden. Die ballonnetjes hadden dus een kolossale reis achter de rug. Het bericht van deze wonderlijke gebeurtenis kwam op vele plaatsen zelfs in de wereldpers terecht! Later heeft dominee Jorma Niinikoski in 2007 alleen

Foto Yle Sini Kinnunen

en in 2013 samen met Menno Lenstra (wonend in Finland, ooit ambassadeeraad van Nederland in Helsinki) Roermond en Greta opgezocht en haar uitgebreid geïnterviewd. Greta wist er nog alles van! Teksten van Niinikoski over die bezoeken (met het verhaal van de ballonnen erbij) zijn in de plaatselijke pers van Roermond en Oulu verschenen. De dominee wil zo graag zijn Käsämäki op de Finse toeristenkaart brengen en probeert dat op deze originele en Hollandse manier. Laten we voor hem maar hopen, dat deze inspanningen zoden aan de dijk zullen zetten, om het maar goed Hollands uit te drukken. Bij de publicaties over de ballonnen kwamen dan in 2012 de Hollandse windmolen en nu dit jaar de Käsämäki-symfonie. Maar afwachten

wat deze geestelijke toeristenlokker, dominee Jorma Niinikoski (Nederlanders, op naar Käsämäki!) nog meer in petto heeft!

Als iemand van de lezers overigens van dit ballonnenverhaal meer wil weten, verwijs ik graag naar de artikeljes die Arnold Pieterse erover geschreven heeft in ons boek 'Fins-Nederlandse relaties – vroeger en nu' van 2010 en in het Noorderlicht van 2010 nummer 1. Er is ook Finstalig materiaal over verschenen.

Met groet,

Petrus

ADVERTENTIE

www.holland-at-home.nl

Zoals het thuis smaakt, smaakt het nergens!

Holland at Home is dé online supermarkt voor Nederlanders in het buitenland. Waarom?

Holland at Home biedt een keuze uit meer dan 1000 typisch Nederlandse producten en 180 bekende merken

Veilig en vertrouwd betalen via Ideal, creditcard of Paypal

Geen gesleep meer met levensmiddelen vanuit Nederland door uzelf, vrienden of familie

Alle pakketten worden verstuurd via TNT Post en zijn daardoor altijd te volgen via track & trace

Als lezer van het Noorderlicht ontvangt u € 5,00 korting bij uw eerste bestelling. Vul hiervoor de kortingscode NL5 in tijdens het afrekenen.

Bezoek ons op www.holland-at-home.nl of mail ons via info@holland-at-home.nl

NIEUWS VAN DE AMBASSADE:

Graag brengen wij u op de hoogte van nieuws en activiteiten van de Nederlandse ambassade in Helsinki.

Wij raden u aan om regelmatig een kijkje te nemen op de website van de Nederlandse ambassade in Finland (www.netherlands.fi). Heeft u een Facebook account? 'Like' dan de pagina van de ambassade en blijf zo op de hoogte van interessant nieuws gerelateerd aan Nederland/Finland. Daarnaast leest u er over activiteiten in Finland met een Nederlands component, onder andere op het gebied van cultuur, handel & innovatie en publieksdiplomatie.

Geldigheid paspoort en nieuwe tarieven

Vanaf 9 maart 2014 zijn nieuwe paspoorten en identiteitskaarten voor volwassenen 10 jaar geldig. Voor personen jonger dan 18 jaar behouden deze documenten de geldigheidsduur van vijf jaar. De nieuwe tarieven voor reisdocumenten en identiteitskaarten zijn op dezelfde datum ingegaan.

De prijs van een paspoort dat in het buitenland wordt aangevraagd bedraagt €131,11 voor een volwassene. Nederlanders die in het buitenland wonen, kunnen ook bij een aantal gemeenten in Nederland en op Schiphol een nieuw paspoort aanvragen.

De prijs die aanvragers betalen voor reisdocumenten stijgt naar een kostendekkend niveau. Het ministerie van Buitenlandse Zaken heeft voorheen veel geld moeten toeleggen op deze dienstverlening. Door de bezuinigingen is hiervoor geen ruimte meer. Daarom heeft BZ ervoor gekozen de verstrekking van reisdocu-

menten en identiteitskaarten kostendekkend te maken. Voor meer informatie kunt u kijken op www.netherlands.fi.

Uitwisseling tussen Finland en Nederland

(Culturele) uitwisseling is een van de zaken waarin de ambassade een belangrijke rol speelt. Hieronder een opsomming van enkele hoogtepunten:

Daan Roosegaarde wederom in Helsinki

In juni dit jaar zal het werk van Daan Roosegaarde, een wereldberoemde Nederlandse ontwerper, te zien zijn in het Helsinki Design Museum. De installatie 'Dune' is een interactief landschap van licht, dat reageert op beweging en aanraking. Vorig jaar was Roosegaarde één van de sprekers tijdens de Helsinki Design Week.

André Rieu komt naar Finland!

Samen met zijn 60-koppige Johann Strauss Orkest en vele solisten pakt de maestro ditmaal groots uit met zijn nieuwe show. Verwacht een kleurrijk concert vol heerlijke muziek, vele verrassingen, ballonnen, The Platin Tenors en beeldschone sopranen uit Brazilië en Zuid-Afrika. Laat u meeslepen door de meest romantische melodieën of dein mee op een van de aanstekelijke walsen. Een avond vol humor, ontroering en herkenning voor jong en oud.

Beleef de magie van André Rieu tijdens een feestelijke, onvergetelijke avond en kom zelf kijken waarom André Rieu al jaren een van de populairste live acts ter wereld is! Het concert is op 7 juni a.s. in de Hartwall Arena. Kaarten zijn verkrijgbaar via www.lippu.fi.

Sweelinckorkest op tournee

Het UvA-Orkest J.Pzn Sweelinck (Sweelinckorkest) is het oudste symfonieorkest van Amsterdam en viert zijn 27ste lustrum. In de zomer van 2014 zal het Sweelinckorkest een rondreis maken langs vier grote culturele hoofdsteden: Tallinn, Helsinki, Stockholm en Kopenhagen.

Op vrijdag 18 juli 2014 zal het Sweelinckorkest een concert geven in de Rotskerk (Tempelikaution kirkko) in Helsinki. Het concert zal beginnen om 19.00 uur en de toegang is gratis.

Het orkest, bestaande uit circa 70 studenten, geeft meerdere concertreeksen per jaar. Daarbij speelt het orkest in zalen als het Concertgebouw, Muziekgebouw aan 't IJ en de Beurs van Berlage.

Tentoonstelling Spoils of Riches - Stories of the Vrouw Maria and the St. Michel

Nog niet alle zaken zijn definitief rond maar er zijn vergevorderde plannen om de tentoonstelling van de Vrouw Maria naar Nederland te halen.

De tentoonstelling gaat over het wrak van het schip de Vrouw Maria dat voor de kust van Finland vergaan is in 1771 met o.a. een lading kunstschaten van de tsarina Catherina de Grote. In 2012 was de tentoonstelling voor het eerst te zien in het Maritiem Museum in Kotka. Sinds oktober 2013 is de tentoonstelling te zien in het Maritiem Center Forum Marinum in Turku. U kunt het hier nog bezichtigen tot 6 april a.s. Als het goed is, is de tentoonstelling vanaf begin september te zien op de Batavia-erf in Lelystad.

World Press Photo-tentoonstelling in Helsinki

Na een jaar van intensief contact tussen de ambassade, het mediaconcern Sanoma en Canon kunnen we u laten weten dat de wereldberoemde World Press Photo tentoonstelling dit jaar in Helsinki te zien zal zijn en wel in 'Sanomatalo' naast het Centraal Station. De opening is gepland op 21 augustus a.s. en de tentoonstelling zal 3 weken te zien zijn.

World Press Photo organiseert jaarlijks 's werelds grootste en meest prestigieuze fotografiewedstrijd. Na de wedstrijd worden de foto's bijeengebracht in een reizende expositie die door meer dan één miljoen mensen in 40 landen wordt bekeken. World Press Photo is een onafhankelijke non-profitorganisatie, opgericht in 1955 door de Nederlandse Vereniging van Fotojournalisten. De organisatie zetelt in Amsterdam.

Nogmaals, om op de hoogte te blijven van nieuws en activiteiten, raden wij u aan om regelmatig een kijkje te nemen op de website en op de Facebookpagina van de ambassade.

Namens ambassadeur Henk Swarttouw en het ambassadepersoneel wensen wij u alvast een goed begin van het voorjaar!

www.netherlands.fi

www.facebook.com/netherlandsembassyhelsinki

In december 2013 was ik op bezoek bij vriend Frans Voss, de al bijna tachtigjarige, nog steeds actieve en laatste katholieke Nederlandse pater van de congregatie van het Heilig Hart (SCJ, Societas Cordis Jesu) in Finland. Bij ons afscheid gaf hij mij een boek te leen, waarvan hij dacht dat het me zeker zou interesseren. Dat deed het ook!

Hier voor me ligt nu dit boek van de archivaris van de zusters SCJ: **'Geroepen om te dienen. De zusters van het Heilig Hart in Finland.'** De schrijfster is Zr. M. Teresita Munsters. Deze zuster heeft zelf niet in Finland gewerkt, maar heeft als jarenlange overste (en archivaris) van de congregatie veel en intensief contact gehad met de Finse missie van de Nederlandse paters SCJ, vooral met bisschop Paul Verschuren. Het gaat in dit interessante boek over 44 Nederlandse vrouwen, die langere tijd gewoond, geleefd en (keihard) gewerkt hebben in Finland. Juist daarom wil ik er hier iets meer over zeggen, vooral ook omdat we het in onze drie publicaties over Nederlanders in Finland vrijwel alleen over mannen gehad hebben. Waar blijven de vrouwen?, hebben de auteurs en lezers zich toen terecht afgevraagd. Hen (de mannen) niet te na gesproken, maar het is zonder meer noodzakelijk, goed en ook verantwoord, tevens vrouwelijke bijdragen aan wezenlijke betrekkingen tussen Finland en Nederland eens naar voren te halen. Dat geeft het verhaal van de relatie tussen Nederland en Finland een andere dimensie, lijkt me. Het gaat over een persoonlijke band van Nederlandse vrouwen met Finland over de tijdsduur van 70 jaar, van 1922 tot 1992.

Eerst gaat het in het boek meer algemeen over de voorgeschiedenis van deze zeventigja-

rige activiteit, over de geschiedenis van Finland als een in Nederland nog steeds vrijwel onbekend land, over de eeuwenlange strijd tussen oost en west, op politiek, maar ook op kerkelijk gebied. Finland heeft een katholiek verleden vanaf piispa Henrik (uit de twaalfde eeuw) tot de Zweedse koning Gustaaf Wasa, de hervormer, onder wiens bestuur vanaf 1522 in het Zweedse rijk, waar Finland als groothertogdom onder viel, de Lutherse kerk als staatskerk werd geïnstalleerd en daarmee dus de Katholieke kerk officieel uitgesloten werd. Onder Peter de Grote werd eerst het Oude Finland met de stad Wiborg als oostelijk centrum en vanaf 1809 onder Alexander I heel Finland Russisch. Omdat er in het leger van de tsaar ook veel Polen dienden, kreeg de katholieke kerk in Finland uitdrukkelijk voor deze groep weer een betekenis en bloeide opnieuw op. Maar pas vanaf 1907 begon de kerk weer een eigen Finse vorm te krijgen via Wilfred von Christierson en zijn eerste Nederlandse assistent Johannes van Gijssel. Toen begon de Nederlandse missie van de paters SCJ, die via Frans Voss dus nog steeds voortduurt, al is het in een eenmansbezetting. Daarover heb ik uitgebreid in het boek 'Fins-Nederlandse relaties, vroeger en nu' van 2010 geschreven.

Bisschop Buckx vroeg in 1922 aan de vrouwelijke tak van de SCJ in Nederland, of ze wat zusters naar Finland zouden kunnen sturen. Dat zou de kerk vrouwelijker, dus menselijker maken. "De congregatie gaat delen in het missiewerk." Een taak delen, dus als man en vrouw in een bepaald werk samenwerken. Jawel hoor, zo zie ik het: man en vrouw vullen elkaar aan, vervolmaken elkaar; ze hebben ieder hun eigen benadering van mens en werk, ook binnen de structuur van een kerkelijk leven. Een vrouw stimuleert en motiveert de man, ze benadert

meer verzorgend het religieuze of geestelijke welzijn van de katholieke gemeenschap. Ze kunnen daar dus een eigen taak vervullen en dat is goed zo. Ik hoor al het verwijt, dat dit wat conservatief geformuleerd is, maar toch denk ik wel, dat het nog steeds zo is. Er werd aan de Moerdijk in Nederland (waar het moederklooster van de SCJ zich toen bevond) niet lang geaarzeld, dit was een mooie missiekans, in Finland de katholieke gemeenschap te helpen opbouwen. En succesvol was het ook, die zeventigjarige participatie aan de Nederlandse missie SCJ (paters en zusters en ook anderen), een humaan en realistisch verhaal, waarover het boek vertelt, een verhaal uiteraard met z'n ups en z'n downs, maar wel met een langdurige en zeer positieve uitwerking, binnen en buiten de katholieke kerk in Finland!

Twee door gedegen Nederlandse scholing bevoegde zusters kwamen in 1922 in Helsinki aan, de zusters Angela en Veronica, geschoolde onderwijzeressen met ook andere bevoegdheden, zoals Engels, Duits en Frans; en voor zuster Veronica kwam daar nog handwerken en gymnastiek bovenop. Zuster Angela was meer van het nuchtere type, hard werkend, effectief het opvoedende werk onder de Finse jeugd organiserend. "Studeren deed ze erg graag en ze was een op en top onderwijzeres", schrijft zuster Teresita over haar. Gedeeltelijk een trendsetter van het jarenlange werk van de Nederlandse zusters in Finland. Zuster Veronica was naast onderwijzeres 'de goedheid zelve'. Belangrijk als tegenhanger van haar soms wat te nuchtere collega's in de opvoeding.

In plaats van nu op activiteiten van de afzonderlijke vrouwen in te gaan – dat zou in zo'n kort bestek ondoenlijk zijn – wilde ik hier vooral een paar kenmerken van het werk van deze 44 toegewijde vrouwen naar voren ha-

len: **opvoeding en onderwijs, jeugdwerk dus; verzorging en sociaal handwerk.** De geestelijke achtergrond van deze zusters (aangegeven met het woord 'toegewijd') kan samengevat worden met het volgende citaat: "Zij wijdden zich elke dag opnieuw, jaar in jaar uit, trouw en ijverig aan hun taak", zo omschrijft Teresita het. Heel algemeen menselijk, zal de lezer zeggen, jawel, maar in dit geval toch ook gedragen door de radicale levensopgave van religieuzen: in naam van Jezus binnen een kleinere of grotere gemeenschap van gelijkgezinden je volledig geven aan de naasten, aan kinderen, jongeren, volwassenen of ouderen. Het humane van deze vrouwelijke benadering bestaat wellicht (naast het praktische) in het gevoelsmatige en empathische, in het verzorgen en positief stimuleren van de omgeving.

Jeugdwerk, opvoeding en onderwijs

Wie de jeugd heeft, heeft de toekomst. Jeugd met een gezonde christelijke instelling was een belangrijk oogmerk van de missie. Dat werd gerealiseerd in interne en externe opvang van kinderen uit (vaak gemengd) christelijke gezinnen, die de mogelijkheid niet altijd hadden, zelf voldoende voor een degelijke opvoeding van hun kinderen te zorgen. Een zware opgave, dat wel, want het betrof vaak ook probleemkinderen. Dit soort van opvang werd in de loop der jaren gerealiseerd in Helsinki, in Wiborg (tot 1939), tijdens de oorlogen van 1939 tot 1944 in Lahti, en al snel daarna in Jyväskylä en in Turku. Het ging hier niet alleen om kleuteropvang verbonden met een soort kleuterschool, maar ook om lagere school-onderwijs, wat in de loop van de tijd min of meer veranderde in opvang (vooral intern, maar ook enigszins extern) van kinderen die weliswaar op de algemene lagere scholen zaten, maar dan op verzoek van hun ouders als extra in deze 'zusterlijke' omgeving christelijk opgevangen werden. Zelfs opvang

van (vrouwelijke) studenten is in universiteitssteden als Jyväskylä en Turku gepraktiseerd. Bewonderenswaardig en effectief. Er is ook in de jaren dertig geprobeerd een soort mavo in Helsinki te realiseren – vooral zuster Angela was daar een motor van – maar dit lukte niet zonder meer echt goed en werd na 1939 niet meer opnieuw geprobeerd. Waarom? Omdat de Nederlandse zusters er vaak geen passende opleiding voor hadden, dus geen les mochten geven, en omdat anderen die wel een opleiding hadden, problemen hadden met de Finse taal. Hier werd dus de vraag steeds urgenter: "Kunnen we dit werk verantwoord op ons nemen?" Het antwoord luidde: ja en nee! Opvoedend werk wel, maar echt scholingswerk slechts heel beperkt. Daarom werd op den duur gekozen voor algemeen opvoedingswerk en niet meer voor directe scholing. Zelfs het initiatief van de Engelse school in Helsinki, dat overigens wel slaagde, werd al heel snel overgenomen door Amerikaanse zusters, die beter geschoolde leerkrachten naar Helsinki konden sturen. Over de Amerikaanse zuster Theresa bijvoorbeeld stond in Sana 7/2014 een sympathiek en waarderend verhaal: *Katolista nunnaa syynätiin*, vrij vertaald met: 'een katholieke non onder de loep'. En dat in een luthers tijdschrift! Heel indrukwekkend en mooi. Het lijkt me overigens alleen maar bewonderenswaardig, dat de Nederlandse zusters hun beperkingen inzagen en in gezonde samenwerking ruim baan maakten voor anderen, terwijl zij hun eigen werk niet opgaven, maar aanpasten. Dat was knap gedaan en heeft vruchtbare resultaten opgeleverd.

Stella Maris

Eerst was er een buitenterrein in West-End (Espoo), toen kwam Stella Maris, een mooi terrein in Lohja aan het Hiidenvesi. Omschreven als 'leiri- ja toimintakeskus', een centrum met een mooie en grote kapel, met keuken, leef- en

slaapgebouwen, ideaal om grotere groepen op te vangen. Een centrum waar kinderkampen en andere maatschappelijke en ook geestelijke activiteiten georganiseerd werden, zoals kerkelijke vergaderingen, oecumenische gemeenschapsfeesten, retraites, geestelijke zomerbijeenkomsten en zo. Vooral op de werkintensieve kinderkampen wil ik hier wijzen. Wat hebben de zusters zich daar wekenlang letterlijk uitgesloofd en opgeofferd, om vooral in de zomermaanden aan talloze kinderen (het ging hier bepaald niet om kleine groepjes) een geslaagd zomerkamp aan te bieden, met alles eromheen: spel, opvoeding, verzorging, gezamenlijk eten en gezond slapen. Een prachtig terrein is Stella Maris, gelegen aan een schoon, veilig en mooi meer, met sauna, boot en wat dan ook. Met allerlei mogelijkheden om kinderen echt op te vangen, lichamelijk en geestelijk. En dat vooral in de zomertijd, wekenlang, als de zusters zelf ook wel eens behoefte hadden aan eigen ontspanning en eigen vakantie. Daar kwamen ze echter vaak niet voldoende aan toe. Bewonderenswaardig en zeer zeker ook geestelijk hoogst vruchtbaar.

Verzorging en sociaal handwerk

De bisschop en de paters moesten op de plaatsen waar ze werkten ook verzorgd worden, om hun zware werk (met weinig mankracht in een enorm groot land) effectief en volhardend te kunnen verrichten. Dat verzorgen deden de

zusters ook; het was misschien een meer dienende functie, maar ja, niet iedereen is geschikt voor het beroep van onderwijzeres of kleuterleidster, en ... het zorgen en sfeer scheppen in kleinere of grotere gemeenschappen, waarin ze woonden en werkten, was ook een grote taak; letterlijk dienend weliswaar, maar toch ook wezenlijk voor het slagen van het gezamenlijk geplande werk. En bij 'sociaal handwerk' denk ik bijvoorbeeld aan naaclubjes (die in Finland traditioneel zeer belangrijk waren en nog zijn), aan groepjes met elkaar samen werkende vrouwen, waarbij het onderlinge persoonlijke contact meer op een volwassenen niveau kwam te liggen; verder kunnen we hier denken aan zang, aan het organiseren van fancy fairs, van kerstmarkten en zo. Zoals we weten, was juist kerkelijke zang een erkend belangrijk plus van de katholieke eredienst; en de traditie van (kerst)markten in Scandinavië (en de Baltische landen ook) kennen en waarderen we uit eigen ervaring via ons wonen hier.

De oorlogsperiode (van eind 1939 tot 1946) is een verhaal op zich. Een interessant verhaal overigens, maar daar spelen niet de Nederlandse zusters, maar een echt Finse non de hoofdrol. Want daar gaat het met name over de Finse zuster Sophia. Omdat het hier echter uitdrukkelijk over de Nederlandse zusters gaat, laat ik dit verhaal (misschien voor een andere keer) nu liggen!

De overgang van het rijke Roomse leven (tot laten we zeggen de jaren zestig) naar het moderne katholieke en oecumenische leven van de laatste vijftig jaar is natuurlijk ook in de zustergroep van SCJ in Finland merkbaar geweest. Het gaf spanningen tussen behoudend en vooruitstrevend; denken we maar aan de problematiek rond versoberde liturgie (dus heel ander kerkelijk leven), aan normale 'leken'kleding van

paters en zusters, aan de volkstaal in het kerkelijk leven. Dat met elkaar oplossen heeft spanningen met zich meegebracht, maar hier wordt dan door zuster Teresita de belangrijke en centrale figuur van bisschop Paul Verschuren als echte vaderfiguur voor zijn 'zonen en dochters' naar voren gehaald. Teresita haalt de woorden van Jan Aarts aan bij de begrafenis van de bisschop in het jaar 2000: "(Paul Verschuren was) een geliefde herder, die gemeenschap opbouwde. De bisschop leidde zijn bisdom niet met harde hand noch met strenge bevelen, maar door eenheid te scheppen. Dat is de grote kunst van het leiderschap." Woorden, die werkelijk het overdenken waard zijn en die aanduiden, dat de katholieke kerkgemeenschap, maar ook de hem speciaal dierbare groep zusters zo goed en vruchtbaar konden werken en groeien, omdat ze een bezielde leider hadden, die er voor hen was en met hen voor velen in Finland. Dat was de waarheid tot de laatste Nederlandse zusters, zuster Immolata en Virgo, Finland verlaten hebben in 1992. Zowel Paul Verschuren, als Jan Aarts als de zusters Virgo en Immolata zullen enigen van ons nog wel in levende herinnering hebben. En in blijde herinnering! Hiermee heb ik kort een vrouwelijke bijdrage aan de relatie tussen Finland en Nederland geschetst.

*Peter Starmans
lehtori*

Foto 's van Arnold Pieterse

K 2000 KILOMETER OP DE BAKFIETS ALS STRIJD TEGEN KINDERKANKER.

Twee mannen met één doel. Beiden komen uit Nederland, beiden wonen in Finland. En allebei verloren ze een kind aan kanker. Deze zomer fietsen ze van Nederland naar Finland, van Zoetermeer naar Helsinki. Niet op een racefiets, maar beiden met een bakfiets. Het doel: geld inzamelen voor de strijd tegen kinderkanker.

Max-Emil, het zoontje van Robert Gerritsen, stierf in december 2010 op 5-jarige leeftijd aan hersenstamtumor (DIPG).

Lilia, het dochtertje van Ronald Kneppers, overleed in december 2013 aan een wekedelentumor. Ze was 3 jaar.

Met de actie hopen Robert en Ronald ten minste € 50.000 in te zamelen. Voor de opbrengst hebben de twee vaders een Nederlandse en een Finse stichting gekozen.

Het geld dat de **Stichting Semmy** in Weesp ophaalt komt volledig ten goede aan onderzoek aan de Vrije Universiteit in Amsterdam naar hersen- en hersenstamkanker bij kinderen.

“Er bestaat nog geen werkende behandeling tegen hersenstamkanker bij kinderen,” zegt Robert Gerritsen. “Dat er voor deze patiëntjes geen hoop op genezing is, is zó onacceptabel. Daarom is het onderzoek waar Semmy zich voor inzet ontzettend belangrijk.”

De Finse stichting **Aamusäätiö** heeft als doel geld in te zamelen om ervoor te zorgen dat Finse oncologen kunnen blijven deelnemen aan en toegang blijven houden tot de nieuwe inzichten verkregen uit internationaal kankeronderzoek.

“Aamusäätiö onderscheidt zich door haar transparantie,” zegt Ronald Kneppers. “Ze laat duidelijk zien welk geld er binnenkomt en waar het aan besteed wordt. Doordat de stichting draait op vrijwilligers worden de overheadkosten laag gehouden en gaat het overgrote deel van het geld daadwerkelijk naar de bestrijding van kanker bij kinderen.”

De bakfietsers vertrekken op 28 juni vanuit Zoetermeer voor hun 2000-kilometer lange tocht door Nederland, Duitsland, Noorwegen, Zweden en Finland en hopen op 12 juli in de Finse hoofdstad Helsinki te arriveren.

Meefietsers worden hartelijk uitgenodigd de vaders onderweg moreel te ondersteunen. In verschillende plaatsen hebben mensen die aan het traject wonen de heren al spontaan onderdak voor de nacht aangeboden.

Sponsors wordt de mogelijkheid geboden te adverteren op de bakfietsen en op de kleding van de fietsers. Neem voor informatie over sponsoring contact op met robertgerritsen@hotmail.com of rkneppers@exceltise.com.

Donaties dienen rechtstreeks te worden overgemaakt op bankrekening: NL07 ABNA 0626 3834 63 van de Nederlandse Stichting Semmy, o.v.v. ‘Ride For A Lifetime’, of de Finse Stichting Aamusäätiö: FI05 1562 3000 1342 56, o.v.v. ‘Ride For A Lifetime’.

“Like” en volg de Facebook-pagina ‘Ride For A Lifetime’, <https://www.facebook.com/Ride-ForALifetimeFightingCancer>. Hoe meer likes en shares, hoe meer positieve aandacht, hoe groter de kans op een succesvolle actie.

Links:

Facebook: www.facebook.com/RideForALifetimeFightingCancer

Stichting Semmy: www.stichtingsemmy.nl/

Stichting Aamusäätiö: www.aamusaatio.fi/

Bakfietsroute: <http://goo.gl/maps/hxsD7>

M MIJN LAATSTE NOORDERLICHT

Het begon in 2008 toen ik bij de vereniging een visuele vernieuwing van het Noorderlicht voorstelde. Het Noorderlicht ging van een groot A4 formaat verenigingsblad naar een veel handzamer en overzichtelijker formaat. Vanaf dat moment ben ik altijd verantwoordelijk geweest voor de grafische uitvoering van het Noorderlicht (en een aantal andere publicaties die de Vereniging en/of haar leden hebben uitgebracht).

Ik heb met veel plezier samengewerkt met een flink aantal mensen binnen de NViF voor het Noorderlicht en twee boeken die de vereniging heeft gepubliceerd, alsmede met Peter Starmans en Arnold Pieterse, met wie ik naast het Noorderlicht ook een aantal andere publicaties heb gedaan.

Er staan op dit moment echter ontwikkelingen voor de deur die mij noodzaken het Noorderlicht uit handen te geven. Ik sta op het punt te verhuizen naar een locatie waar de kans dat ik het Noorderlicht (ook letterlijk) zal zien nagenoeg nihil is en waar ik niet de mogelijkheid heb om nog langer de uitvoering van het verenigingsblad voor mijn rekening te nemen.

Ik wil graag iedereen bedanken met wie ik in de afgelopen 6 jaar heb samengewerkt. Het was iedere keer leuk om te zien hoe het allemaal weer op zijn plek viel.

Mijn opvolger wens ik heel veel succes en ik hoop dat hij met evenveel plezier het Noorderlicht zal maken als ik het al die tijd heb gedaan.

Arno Enzerink

ADVERTENTIE

Autohuur tarieven vanaf € 24,-* per dag

all-in

• Laagste eigen risico • Geen extra verzekeringen bij aankomst • No nonsense voorwaarden

www.bbcarrental.com

24/7
Schiphol
service
..direct wegrijden!

BB&L

Car rental made personal

Kopij inleveren voor 15 juni 2014

Artikelen, tekeningen en foto's dienen verzonden te worden naar de redactie. Teksten met zo min mogelijk lay-out aanleveren. Plaatjes in jpg- of pdf-formaat in een zo hoog mogelijke resolutie. Tabellen en foto's graag apart inleveren (**niet in pdf of een grafisch formaat, foto's niet geïntegreerd in het textdocument**)! Alle Office documenten worden geaccepteerd. Zend het geheel per email naar noorderlicht@nederlandsevereniging.fi.

Verhuisd?

Geef tijdig uw adres door aan het secretariaat. Als u email hebt en u wilt dat we u via dat medium berichten sturen, dan vernemen we dat graag!! Nieuwsbrieven met het laatste nieuws kunnen zo onmiddellijk worden bezorgd. Noorderlicht doet haar best, maar helaas is de agenda niet altijd up-to-date! Geef daarom uw emailadres aan ons door. We houden u op de hoogte. Geef het ook door als u bepaalde emails niet wenst te ontvangen.

Website

Op facebook houden we u de hoogte van onze activiteiten en zenden leden groepsleden leuke links naar hun lotgenoten. Op de website kunt alle officiële mededelingen vinden, informatie over activiteiten en interessante cultuur-historische zaken. Op ons twitter-kanaal krijgt u actuele info over onze activiteiten.

Internet

website: nederlandsevereniging.fi
twitter: [nvif.twitter.com](https://twitter.com/nvif)
foto's: photos.nederlandsevereniging.fi
facebook: facebook.com/groups/nedverfin
linkedin: linkedin.com/e/gis/50369/73B80F4A7AA1

Eens per maand

OULU

Neem contact op met onze secretaris als je iets leuks in Oulu wilt organiseren.

JYVÄSKYLÄ

In Jyväskylä zijn Joanneke & Jelmer heel actief met organiseren van activiteiten. Neem contact op!

HELSINKI

Elke tweede vrijdag van de maand is er een borrel.

- Pullman Bar (in het centraal station, 2e etage), zie website of facebook

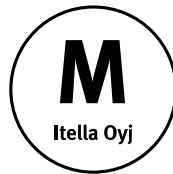
Contactpersonen

<i>Regio</i>	<i>Contactpersoon</i>	<i>Email</i>	<i>Tel</i>
FORSSA	Jos Helmich	forssa@nederlandsevereniging.fi	044 - 331 7766
HELSINKI	Wim Jansen	helsinki@nederlandsevereniging.fi	050 - 555 6175
JOENSUU	Contactpersoon Joensuu	joensuu@nederlandsevereniging.fi	
JYVÄSKYLÄ	Joanneke Reudler Talsma	jyvaskyla@nederlandsevereniging.fi	044 - 946 1655
KUOPIO	Jackie Peterson	kuopio@nederlandsevereniging.fi	
LAPLAND	Bart Braafhart	lapland@nederlandsevereniging.fi	
LAPPEENRANTA	Nellie Visscher-Jäkkö	lappeenranta@nederlandsevereniging.fi	05 - 424 081
LÄNSI-UUSIMAA	Stephan Vermeulen	lansi_uusimaa@nederlandsevereniging.fi	
MIKKELI	Marja de Jong	mikkeli@nederlandsevereniging.fi	
OULU	Marina Nijhuis	oulu@nederlandsevereniging.fi	
SALO	Erik Smit	salo@nederlandsevereniging.fi	
TAMPERE	Johan Plomp	tampere@nederlandsevereniging.fi	040 - 718 7684
TURKU	Jeroen Pouwels	turku@nederlandsevereniging.fi	
VAASA	Peter Zaagsma	vaasa@nederlandsevereniging.fi	040 - 838 6408
YLIVIESKA	Maaiké Beenen	ylivieska@nederlandsevereniging.fi	050 - 599 3116

Regiocoördinator is Jelmer Elzinga: regionaal@nederlandsevereniging.fi

Lähettäjä/Afzender/Sender

Secretariaat Nederlandse Vereniging in Finland
c/o Onno de Bruijn
Kotkantie 1, huone 1412A
FI-90250 Oulu
Finland

Itella Green

